

strijski vejak. Vse sovražnosti na Koroškem se bile takoj ustavljene.

Teda Nemec ne pozna zvestobe. Nekaj ur pozneje, ko bi se naj odobrili končnoveljavní podpis, so se nemški odposlanci skesali, se začeli izgovarjati in sklicevati na nek koncem maja v Parizu po entanti izdan sklep, ki da je pozval obe stranki, naj izpraznita celovško kotlino. Naši odposlanci se pa izjavili, da je bila pogodba sklenjena pravnoveljavno. Sedaj se vrše pogajanja med vladama v Beogradu in na Dunaju, kojih izid še pa ni znan.

Kar se dela v Parizu . . .

Nemci godrajsjo, povečajo glave, težije in so skrajne nezadovoljni. Iz tega pa še ne sledi, da bi bili s pariškimi načrtom mi zadovoljni. Razmerno najugodnejše je še za Štajerako, a tudi tukaj bo treba marsikaj popraviti, oziroma pojasniti. — Predvsem je nejasno, kaj je z železnico Šaljje-Radgona. Razume se, da mora železnica, ki veže Maribor z Radgono, biti slovenska. V nasprotnem slučaju bi prišlo do naravnost neumnih posledic. Tako n. pr. bi morala kmečka mati, ki bi iz okolice Radgone hotela iti obiskat sina-dijaka v Mariboru, morala dati med potjo dva ali celo trikrat pregledati prtljago na državni meji in vsakokrat zamuditi približno dve uri! Ozamije, po katerem teče ta železnica, ni čisto naše, mi imamo na njem zgodovinske, zemljepisne, gospodarske in narodne pravice.

Nejasna je zadeva Prekmurja. Izgleda, kakor da bi nam hoteli prisediti del Prekmurja, a ne popolnoma do Sv. Gotharda. Torej bi razrezali še to najmanjšo vejo slovenskega plemena.

Nekaj naravnost gorostasnega se pripravlja na Koroškem. Koroške Slovence so raztrgali na štiri kose. Kanalsko dolino do Vrat hočejo brez vsakega pamisleka dati Italijanom. Beljaška okolica in Ziljska dolina bi menda ostala pri Nemcih (a so še neki skrivnostni pridržki, najbrže si laste pravico do te zemlje tudi Italijani), celovška kotlina bi mogoče prišla k Jugoslaviji, a imajo tudi tukaj še neke tajne pridržke, ljudsko glasovanje ali kaj podobnega. Samo Podjunako dolino bi brez pridržkov dali SHS. Barantanje za koroške Slovence bo eno najramotnejših poglavij v zgodovini pariške konference.

Boj za Banat.

Stari zgodovinski Banat, dežela, ki leži pri Beogradu onstran Donave, se deli na tri županije: toro utalsko, temeško in kraško svervinsko. Prebivalstvo je bilo nekdanje čisto jugoslovansko in je živel pod srbskimi vojvodi. Radi tega se ta dežela tudi imenuje »Vojvodina«. Polgoma so bili Slovani iztrebljeni in v redovitate deželo so se preselile razne druge narodnosti, tako, da je sedaj prebivalstvo zelo mešano. Poleg Rumunov in Serbov prebivajo v Banatu Madžari, mnogo Nemcev, Jace, Slovaki, Rusini. Zanimivi so Krašovani in Sekci, dva jugoslovanska plemena katoliške vere, a različna od Hrvatov in Srbov. Za lepí Banat je hud prepír med Rumuni in Srbi. V Parizu so deželo razdelili. Kjer je več Srbov, pripada Srbiji, kjer pa več Rumunov, Rumunski. Zoper te odločitve je med Rumunci veliko razburjenje in se

Minister privoli, norec vstane in se oblece, minister pa sleče z zlatom obšiti frak, položi poleg sebe na tla veliko umetno špansko vlasuljo, odloži velikanski beli ovratnik, ki je izgledal kakor krožnik, sezuje tesno k bedrim napete hlače in se vsede na jaje. Norec ga se poduči, kako naj meša in kako naj govori: kol kol kol — ter odide.

Priđe h kralju . . .

Kralj skoči s prestola, zlata krona se mu porvence na glavi, z žezlom zadane ob zid, da se mu odloži špica, ko zagleda ljubljenskega norca.

Kje si bil, dragi moj norec? Ne veš, kako težko je bilo vladanje brez tebe . . .

Norec pa položi prst na usta:

Pst! . . .

Kaj pa je zope?

Veliko čudo! Pojdite z mano, da vam pokazam . . .

To bo zopet nekaj posebnega! — zavpije kralj, si popravi na glavi krono, zadrigne pri hlačah nasmuice, vrže čez rame škrlatni plašč — vse je naredil sam in ni čakal, da bi ga napravili njegovi dvorni hiapci — potem pa zakliče

groze, da zapuste Pariz, ako ne dobe celega Banata. Zlasti je boj za mesto Temešvar, ki je po večini nemško, a Nemci žele, da bi se jim dala pravica glasovanja. V tem slučaju bi glasovali za Srbe in proti Rumunom.

Madžari in Čehi v boju.

Med Madžari in Čehoslovaki se bije zadnje dni na slovaški zemlji huda borba. Madžari imajo dobro organizirano armado pod vodstvom maršalov Boreviča in Kóveša. Do 9. junija so Madžari zasedli zopet polovico slovaškega ozemlja. Madžari strahovito divjajo po Slovaškem. Ropajo, morijo in požigajo tako kot so počenjali Nemci na Slovenskem Koroškem. Antanta je ragrozila Madžarom s hudo kaznijo, če takoj ne ustavijo sovražnosti proti Čehom.

Povsod enaki.

Na albanski meji in v Ljami so se pojavile albanske čete, ki delajo napade preko meje v Staro Srbijo. Srbske obmejne straže so o krepiljene. Uspehov albanski napadi niso imeli nobenih. Od ujetih Arnavtov se je dogajalo, da organizirajo to četovanje iski provokaterji.

V Čraigrori so se vgnečili Lahi brez vsakega povoda in pravice v primorskih mestih: Dultin, Bar, Vir, Pazax. Od tu organizirajo arnavske roparske čete in podkupujejo črnogorske slabe značaje, da delajo nemire po črnogorskih obmejnih krajih. Kadar so oblasti taki topti za petami, zbežijo preko meje k Italijanom, da se vrne pri drugi priliki.

Še nekaj o denarju.

Slišijo se glasovi, naj bi se zamenjala avstrijska krona za novi srbski dinar, krona za dinar. Sliši se lepo, toda potem bi bilo med ljudstvom ravno toliko dinarjev, kakor sedaj kron in imeli bi isto veljavo, kakor sedaj krona. Denar bi imel ravnotako malo veljave, kakor sedaj, draginja bi bila vsled tega ista. Kdor bi imel obilo dinarjev, bi živel dobro, kdor prodaja, bo z zadovoljstvom štel papirje, kdor ima stalno plačo v denarju, bo vzdihoval, kdor kupuje, bo delal prestrašen obrz. Vse kot sedaj. Taka zamenjava bi bila samo neko slepilo bogatašev, s katerim bi ljudstvu natvezli, da se je neka denarna ureditev izvršila, v resnici bi pa ne bilo nobene. Ako se zamenja en dinar za tri krona, tudi ne bo veliko pomagano. Denarja bo imel vsakdo dve tretjini manj, na to pa trikrat več vrednega. Seveda je nevarnost, da bi hoteli prodajalci prodajati vse ene po starih cenah, a to bi bilo mogoče preprečiti. Kdor prodaja, bi bil na istem, na boljšem bi bil, kdor ima plačo v denarju (delavci, uradniki itd.) ker bi potem dobil denar, ki bi več plačal.

Mimogrede se je treba še dotakniti vprašanja, kaj s starimi dinarji? Ali naj se zamenja en star dinar za enega novega, kar bi mnogi pri nas želeli. Poslednje bi bilo pač neizvršljivo, ker stari srbski dinar ima na denarnem trgu veliko večjo vrednost, kot krona. Ako bi hoteli postaviti dinar na isto stopinjo s krono, ne bo nikdo zamenjal dinarja, ampak ga bo raje utihotapil čez mejo. Bilo bi tudi krivično. Stari srbski dinar ima čisto

kraljici, ki je v sosednji dvorani sedela na zlatem prestolu:

Urša hitre! Norca imamo, pokszal bo nekaj imenitnega.

Tudi kraljica skoči nasenkrat s svojega prestola, glas gre iz dvorane v dvorano, kralju se zbera vsi, kar je služabnikov in služabnic na dvoru, ter grede: kralj naprej, kraljica za njim, po tem vsi dvoraki služabniki in služabnice, drug za drugim, za norec kaže pot. Prehediho hodnik za hodnikom, stopnjice za stopnjicami, vedno dalje in vedno višje gori proti podstrešju, norec odpre vrata na podstrešje, motajo se med starimi košarstni, polemljenimi omarami, starodavnimi presteli in drugo tako ropotijo vedno dalje proti zadajemu kotu. Tu najdejo na malih vrticah zapisano besedo:

Veliko čudo!

Norec odpre vratica rekoč: »Veliko čudo! Veličanstvo, poglejte, kako vaš minister jsjca vali!«

A v kotu je sedel na jajcih minister popolnoma slečen in kokodakal: kol kol kol!

Od onega časa velja na Španskem pregovor: Minister jsjca vali! — če se hoče reči, da se godi nekaj posebno čudnega.

drugačno podlago kredita, kot naša krona, namreč države. Tam je država in sicer entanti prijateljska država, mi smo del sovražne Avstrije, ki veljamo le, v kolikor smo združeni s Srbijo. Brez zveze s Srbijo bi stali mi v ravno takem ali še hušjem denarnem polomu, kakor Nemška Avstrija. Kot sovražniki bi amerali provzeti del avstrijskih dolgov in vojne odškodnine ne samo drugim državam, nego tudi Srbiji. Sovražnik bi zasedel naše železnice, naše rudnike, gozde itd. Dinar je več vreden nego krona, ker ga podpira srbska državna organizacija in srbski vojni meč. Ali naj srbski kmet, ki se sedaj na Koroškem vojskuje za Slovence, izgubi tretjino svojega denarja zato, da ne bo izgubil nemškutaraki gospod, ki je svojega sina poslal v Nemško Avstrijo, da se vojskuje proti nam? Sicer je pa to vprašanje brez posebne važnosti, ker starih srbskih dinarjev v razmerju s kronami ni veliko. Saj jih je že avstrijska vlada, ko je zasedla Srbijo, zamenjala s kronami.

Ako zamenjamo krono za dinar, bo ostalo vse pri starem, to se pravi denarneži bodo stali dobro, reveži pa slabo. Ako zamenjamo tri krona za en dinar, bodo trpeli vsi enako. Kdor si je pridobil denar med vojske ali kdor ga ima zelo mnogo bo trpel lahko, kdor si je pridobil pred vojsko ali ima prihrankov malo, bo trpel težko. Denarne vprašanje pa s tem še ne bo rešeno. Denarno vprašanje je mogoče rešiti samo za sledeči podlagi: Manj spornatega denarja med ljudmi, več zlatega! Papirnati denar je treba potegniti v znatnem delu iz prometa in gledati je treba, da pride zlato v deželo. Prvo bi se dalo doseči s delno sli celotne oddaje premoženja. Tejerodnim veleposesnikom, podjetnikom, kapitalistom naj bi se zaseglo njihovo premoženje brez vsake odškodnine. Odškoduje naj jih država, kateri pripadajo, če hoče in more. Neprimer tovarna naj se spremeni v združno podjetje. Delež bi imeli delavci, ki delajo v tovarni in doleže bi izplačevali od zaslužka v tedenskih obrokih. Država bi dotični papirni denar katerega bi dobila za deleže, sproti uničevala in na ta način bi bilo denarja vedno manj, a vedno več vreden. A tudi domačim državljanom bi morali vzeti premoženje, ki presega neko gotovo višino. Samo na ta način bi zamogli prepričati našega delavca, majhnega in srednjega kmeta in razne uslužbeniške sloje, ter odpreti pot trgovini in obrtnosti. Seveda bo treba, preden pride do tako radikalne poteze mnogo težkih političnih bojov z našimi kapitalisti, ki bodo skušali odvzeti bremena glavno na plača nižjih in srednjih stanov. Na Hrvaškem imajo judovski kapitalisti in madžaronski grofi veliko moč, v Bosni se računa z vplivom turških veleposesnikov, begov, glavne asprotnike bomo pa imeli v bogatih predstaviteljih Banata in Bačke. Seveda tudi pri nas na Slovenskem ne pojde brez socialnih bojov.

Zmanjšati število papirja in pritegniti v državo zlato! Posojilo ni še nobena rešitev, ker od posojila je treba plačevati obresti. Zlato bo prišlo v državo, ako bomo več uvažali nego uvažali. Za izvezanje bomo imeli naprimer: les, premog, razne poljske pridelke (tobak, vino, opij, ječno sadje in selerjavo itd). Razviti moramo tudi obrt, ustanavljati tovarne, da ne bo treba mnogo uvažati iz tujine, obratno, da bomo marsikaj izvažali. Francozi so vrgli nad ljudstvo geslo: »delavnost, varčnost, treznost!« Narod, ki bo najboljši delaven in sicer dobičkonosno delaven, varčen in trezen, si bo tudi najpreje opomogel iz splošnega denarnega poloma. Sledajle bomo s motrenim delom, varčnostjo in treznostjo privedli do denarnega ravnotežja, vendar ne brez težkih sunkov v žepu kapitalistov. Ne se torej dati preslepiti od fres, ki sedaj trče po zraku in imajo samo namen preslepti ljudi, da ne bi sahtevali temeljite rešitve denarnega vprašanja s tem, da posežemo globoko v žepo onih, ki so doslej izemali droge.

Srebrni delavski jubilej.

Dne 15. junija t. l. praznuje slov. krščansko socialno delavstvo petindvajseti taico odkar se je ustanovilo njih prvo delavsko društvo.

Neko nedeljo, bilo je 15. junija l. 1894 je romala truma slovenskih delavcev na Šmarno goro pri Ljubljani k Mariji Čudodelaici. Po opravljeni pobožnosti pred Materjo Božjo so se podali pod goro v Tacen v Žibertovo gostilno. Tam je dr. Krek, ki je bil takrat še stolni vikar v Ljubljani, delavstvo nagovoril in mu naslikal, kako bi bilo delavstvo veliko na boljšem, ko bi bili združeni. Delavstvo je z navdušenjem sprejelo idejo m'adega vikarja

in takoj tam ustanovilo svoje prvo Katoliško delavsko društvo. Z ustanovitvijo tega društva se je začelo delavsko gibanje po Slovenskem. Kdor govori danes s prvimi člani tega društva, vidi, kako se jim iskrijo oči in kako so preiščevali notranje zadovoljnosti in notranjega veselja ob spominu na preteklo dobo. Človek bi jih kar poslušal, ko pripovedujejo, kako so se morali boriti s svojimi gospodarji, ki so jih bili popolnoma uslužili. In v svojem boju in edločnosti so zmagovali bolj in bolj. Prišli so socialni-demokratje in pričeli nastopati proti veri, proti duhovnikom, sploh proti vsemu, kar je le kolikaj po verskem dihalo. In zopet je bilo slov. krščansko socialno delavstvo prvo, ki se je postavilo novim prerokom po roba. Nikdar jim ne izginejo ti dnevi boja iz spomina. Na eni strani so bojevali boj proti kapitalistom, na drugi pa boj proti sovražnikom vere. Nebena stvar jih ni preplašila. Nasprotno, vrste krščansko socialnega delavstva so se množile dan za dnevom. Pod vodstvom dr. Kreka in Jožeta Gostinčarja in drugih delavskih prijateljev so zbojevali precej hudih bojev. Le prekmalu se je pokazala potreba po nekaki skupni zvezi. Ustanovili so Jugoslovansko Strokovno Zvezo. Tisoči delavci so se združili v njej. Saj ona jim je dala vsega, kar le more delavska organizacija dati, organizacija, katera ni imela pri svojem porodu polno močnejšo ženka in cvenka. Združeno delavstvo je doseglo veliko uspehov. Se li morda še spominjate bojev za volilno pravico. Tu je govorilo slovensko krščansko socialno delavstvo svojo odločilno besedo. In če pogledamo danes vrste tega delavstva po celi Jugoslaviji, jih vidimo dolge nepregledne vrste samo trdnih, značajnih mož, žena fantov in deklet, ki so pripravljene storiti vse, da se udeležijo program, za katerega so se podpisali in ne manj tudi prisegli. Božji blagoslov spremlja njih delo. Samo On gori v nebesih vé, koliko so oni debrega učili, kako so obvarovali domovino pred notranjimi nemiri in ne dolžno krvjo. Jugoslovanska Strokovna Zveza v Ljubljani proslavi petindvajsetletnico ustanovitve prvega Katoliškega delavskega društva na Slovenskem tam kjer se je ustanovilo. Pod znojem prestola Marije Čudodelne se bo objahal prvi slovenski delavski tabor in popoldan drugi tabor v Tacnu v Žibertovi gostilni, tam, kjer je naš sedanji oče minister za socialno politiko Jože Gostinčar rekel dr. Kreku zgodovinske besede, ko je dr. Krek vprašal, če je mogoče ustanoviti delavsko društvo in mu je Gostinčar, takrat še delavec v ljubljanski predilnici, odgovoril: „Dá, je mogoče“.

In kaj naj storimo mi, krščansko misleči delavci ob srebnem delavskem jubileju? Komur le čas in gnotne razmere dopuščajo naj ne zamudi dne 15. junija na Šmarno goro k zibelki, kjer se je porodila naša moč. Pokažimo, da nas je veliko, pokažimo pa tudi, da hočemo delati odločno in neomajno, da zasijejo nama v mladi naši domovini lepši dnevi in lepša bodočnost. Kristus, ki je naš vzor in katerega nauki nama kažejo pot, je s svojimi nauki spreobrnil milijone in milijone duš, je ustvaril svet, kjer naj vlada pravičnost. Dokazimo dne 15. rožnika na Šmarni gori, da so nam njegovi nauki sveti in da hočemo spremembo človeške družbe le po njegovih naukih. Zatorej tovariši in tovarišice na svidenje na Šmarni gori pri Ljubljani.

Tone Kogelj, delavec.

Prvo američansko pismo.

Naš urednik je dobil iz Severne Amerike naslednje pismo.

R. C. Holy Gross Rectory, Bridgeport, Conn. 9. maja 1919.

Dragi prijatelj! — Po tako neznanu dolgem času je slednjič danes bila objavljena vest, da je poštni promet z našo domovino odprt. Tako dolgo

biti odrezan od svojih domačih, je nezno. Mi tukaj si pismo skušali vojnih grozot, vendar nam dajo od vseh strani čutiti, da vojska ni nikaka dobrot. Ker se vseh stvari velike množine izvaja, se marsikaj težko dobi in le za drago ceno. — Vendar pa se mi tukaj nimamo vzroka pritoževati če vpoštevamo, kaj ste morali doma trpeti, kake žrtve prinesiti. Vse nas muči ena misel, kako je doma? Dobivamo iz raznih strani popolnoma si nasprotujoča poročila. Iz tega si je težko napraviti pravo sodbo. Bodi tako dober, če dobiš to moje pismo, odgovori in piši mi. Silno sem radoveden, kve naše države Jugoslavije, kaj so njene resnične meje? Ali se vogeraki Slovenci pripojeni? Za kakšno obliko vlade je ljudstvo? Tukaj se zaradi tega mnogo papirja porabi za strani dveh strank katerih ena: Jugoslovanska Republičanska združba (liberalna stranka) se vnema za federativno republiko, dočim druga: Slovenska Narodna Zveza (kršč. socialna stranka) zagovarja krajevino SNS. Po mojem mnenju nima nebena stranka pravice se vmešavati in odločevati obliko vlade, zakaj ta pravica pristaja samo vam doma živim SHS. Naša je le dolžnost, da pomagamo k dejanski svobodi naroda, naj že potem ima tako, ali tako vladno obliko.

Zaradi vogerakih Slovencev sem radoveden, ker jih imam veliko večino v svoji fari, pa so strašni maščaroni. Čital sem v nekem hrvaškem listu, da je jugoslovanska armada zasedla Medimurje in nekatero prekmurske vasi. Koliko?

Kako je v Mariboru, v okolici, kam pripada naš St. Ij? Če je resnica, kar se je pisalo, kako so pomeđi z Nemci v Mariboru, je res imenitno! Je veliko duhovnikov padlo? Kateri? Gotovo obšatno pomanjkanje duhovnikov.

Jaz sem, hvala Bogu zdrav in zadovoljan. Sem zdaj že sedmo leto na župniji, ki sem je organiziral. Večina ljudi se zdaj odpravlja domov. Če bodo tako šli, kakor se odpravljajo, bema kmalu pastir brez čede. Te mi pa ne dela posebnih skrbi, ker je drogod dela več ko zadosti.

Za danes sklenem. Ako dobiš odgovor, bom prihodnje pisal več. Srčne pozdravljam Tebe, Tvojo družino in vse znance Tvoj. Mihael J. Golob.

Moja naslov: Reverend M. J. Golob, 450 Pine Str. Bridgeport, Conn.

S Pohorja in iz Dravske doline.

Kmetje! Ne dejmo se goljufati! Agenti hodijo okoli kmetov, kmečkih najemnikov in delavcev in vabijo na vstop v novo dne 1. junija na Kranjskem z belinami ustanovljeno »Samostojno kmetijsko stranko. To ni prava »kmetijska stranka«, ampak neka od liberalcev in šušterčijancev ter drugih elementov ustvarjena tvorba, ki ima namen pri prihodnjih volitvah postanev razdvojiti, razstrojiti in še celo razcepiti kmetovalce, njihove najemnike in delavce in na ta način pravemu kmečkemu stanu odvzeti njegovo sijajno moč v Jugoslaviji, odvzeti mu poslaniske mandate in tako pomnožiti njegove nasprotnike. Kmetje in njihovo ljudstvo je že organizirano v »Slovenski kmečki zvezi.« To je naš pravi dom! Torej pozor!

Tedenske novice.

Č. g. Anton Belkovič, župnik v Artičah pri Brezicah, je nevarno zbolel. Bil je v sanatoriju v Zagrebu operiran, ker si zdaj išče zdravje. Sobotom se priporoča v memento!

† Dekan Franc Devnik, iz Gornjegrada je dospela žalostna brzoglasna vest, da je dne 4. t. m. umrl tankajšnji dekan, župnik in duhovni svetovalec č. g. Franc Devnik. Blagi gospod je bolehal že dalje časa, ustavljaj se je smrti s svojo močno daravo, a smrt je bila močnejša, zmagala je smrt. Rajni g. Franc Devnik je bil rojen leta 1850 v Kričevini pri Mariboru. Po končanih srednješolskih študijah je vstopil v mariborsko bogoslovje, kjer je bil leta 1872 posvečen v mašnika. Kot dušni pastir je deloval na številnih krajih naše škofije in sicer kot kaplan od 1872—1874 v Vuzenici, od 1874—1875. pri Sv. Martinu pri Slovenjgradu, od 1875—1877 v St. Iju pod Turjakom od 1877—1878 kot kaplan in provizor na Gornji Polkavci; od 1878—1880 kot kaplan in provizor pri Sv. Mihaela pri Šoštanj, od 1880 do 1884 kot kaplan pri Sv. Benediktu v Slov. gor. Dne 12. marca l. 1884 je bil nastavljen za kurata v kaznišnici v Messendorfu pri Gradcu, katero službo je opravil do 1. marca l. 1887, ko je bil imenovan za provizoričnega in pozneje za redne

ga profesorja morafke na bogoslovnem učilišču v Mariboru. L. 1889 je postal pebravnatelj bogoslovja. Na bogoslovju v Mariboru je poučeval samo nekaj nad tri leta in sicer do 20. oktobra l. 1890, ko je bil imenovan kot dekan in župnik v Gornjemgradu, katero službo je opravljal do svoje smrti zvesto in vneto. Njegovo neumorno delo je odlikovala višja cerkvena oblast s tem, da je bil dne 27. novembra 1890. leta imenovan duhovnim svetovalcem. Pogreb dragega rajnika se je vršil v petek 6. t. m. dopoldne. Blagemu duhovniku naj bo Vsemogočni pravičen plačnik! Počivaj v miru!

† Župnik Štefan Turkuš. Keras se je raznesla med mariborsko duhovščino vest o smrti gerajegrajskega dekana, že je prispelo iz Sremelj pri Brezicah drugo ravnotako žalostno poročilo o smrti tankajšnjega župnika č. g. Stefana Turkuš, ki je umrl v četrtek, dne 5. t. m. Rajni gospod je bil rojen leta 1861 v Majšbergu pri Slov. Bistrici in je bil v mašnika posvečen leta 1885. Kot kaplan je služboval od leta 1885 do 1886 v Lačah pri Gornjemgradu, od leta 1886 do 1893 pri Sv. Petru pri Mariboru, nakar je postal provizor in dne 11. novembra 1894 župnik v Sremljah. Rajni g. župnik je bil tihoga in mirnega značaja, priden delavec v cerkvi in izven cerkve, vester in izpolnjevanje svojih dolžnosti ter posebej vnet za šolo. Bil je tudi zelo gostoljuben in posrežljiv tujcem in prijateljem. Pogreb, ki se je vršil v soboto, dne 7. junija, dopoldne, je bil, kakor nam poročajo iz Sremelj, nad vse veličasten in je pekszal, kako zelo priljubljen je bil rajni gospod župnik pri svojih župljanih. Udeležilo se ga je tudi 13 gg. duhovnikov. Rajnemu gospodu je govoril za slovo, služil sveto mašo ter vodil pogreb mil. g. kanonik in dekan Josip Mešiček. Bog daj rajnemu gospodu večni mir in pokoj!

Poreka. V St. Jurju ob južni železnici se je v nedeljo, dne 8. junija poročil g. Franc Žager, mestni učitelj v Celju z gospd. Jožico Kincl, hčerko uglednega gostilničarja in posestnika Franca Kincl. Priči pri poroki sta bila g. nadučitelj Ant. Sivka in posestnik in gostilničar Alojzij Plautstajcer. — Mlademu para želimo obilo božjega blagoslova, sreče in zadovoljnosti.

Državna gimnazija v Mariboru. Sprejemni izpiti za I. razred državne gimnazije v Mariboru se bodo vršili dne 7. julija od 10. ure dalje. Vpisovanje za nje bo dne 6. julija od 9. ure dalje; komur je neprilčno ta dan priti osebno, ta naj pošlje do 5. julija gimnazijskemu ravnateljstvu kristni list in zanjše šolsko izpričevalo (naznanilo) in pride dne 7. julija naravnost k skušnji. Iz nemščine se ne bo izpraševalo; zahtevalo pa se bo dobro znanje slovenščine in računstva, v obsegu snovi štirih ljudskošolskih razredov ter katehizma.

Spodnještajerska ljudska posejilnica v Mariboru ima dne 26. junija ob 10. uri dopoldne v uradnih prostorih svoj redni občni zbor z občajnimi dnevnimi redom, h kateremu vabi vse člane. Ako bi ob desetih občni zbor ne bil sklepčen, se vrši 1 uro pozneje občni zbor pri vsakem števila udeležencev. — Načelnstvo.

Ilet mariborskega Orla v Hoče. Na binkoštni ponedeljek popoldne je ob krasnem vremenu napravil mariborski Orel izlet v bližnje Hoče, ki je v vsakem oziru uspel popolnoma zadovoljivo. Udeležba je bila prav dobra in zanimanje zelo veliko. Vrli Hočani so priredili našim Orlom in Orlicam nadvse lep sprejem, za kar jim bodi izročena priročna zahvala.

Častno občanstvo. Naša vrla okoliska občina Pobrežje pri Mariboru je imenovala okrajnega glavarja dr. Lajnšiča in generala R. Maistra svojim častnim občanom. Okrajnemu glavarju dr. V. Lajnšiču se je odposlalo sledeče pismo: »Vaše blagorodje! Za Vaše uspešno delovanje na polju prehranitve našega občinskega ljudstva in za vzdrževanje reda in mira v našem okraju Vas imenuje podpisani občinski svet za častnega člana občine Pobrežje.« Slede podpis. General/R. Maister je pa dobil sledeče pismo: »Za Vašo uspešno branitev naših mej, kateri se je zahvaliti, da se je naša mlada država utrdila na severu, imenuje podpisani občinski svet Vaše blagorodje za častnega občana občine Pobrežje.« Slede podpis.

Vsenemška hujskajoča društva razpuščena. Vlada je razpustila v ozemlju deželne vlade vse podružnice hujskajočih pomembovalnih društev Südmark in Schulverein. Njih premoženje je zaseženo v korist državi. Švabi so žal večino premoženja teh društev spravili že poprej v Nemško Avstrijo. Ta društva so zanesla v naše kraje hujskajočo vsenemško politiko. Spravljala so v naše kraje lutrovske